

[Glistrup]

re gøre sig klart, at det, man bør beskæftige sig med, er, hvem der skal være medlemmer.

Dernæst kommer det område, som der i og for sig er flest bemærkninger til; det er, at man for det første siger, at man gerne vil have flertalsafgørelser på miljøområdet. Helt i orden! Men så siger man, at det skal være mindstekrav. Hvad vil det sige? Vil det sige, at hvis man siger, der må være 50 mg bly i jorden, er det et mindstekrav, men der må gerne være 60 mg eller 70 mg, eller hvordan skal det formuleres? Hvis der står, at man skal have en arbejdstid på 40 timer, vil det så sige, at det er et mindstekrav? At man altså gerne må arbejde 42 timer og 47 timer, men ikke 39 timer, for 40 timer er et mindstekrav? Det er jo det rene og skære vås, for hvad der er mindstekrav, og hvad der er mestekrav, afhænger simpelt hen af, fra hvilket sted man ser det, og hvordan man formulerer det.

Endelig inddrager hr. Ivar Nørgaard altså arbejdsmarkedsområdet. I hr. Ivar Nørgaards levetid har det intet med EF at gøre, men måske om 30, 40, 50 år, hvor vi er nået frem til, at der kan være fornuft i at have fælles socialpolitik og fælles arbejdsmarkedspolitik. Men i dag er spændvidden mellem f.eks. Tyskland og Danmark på økonomi- og demokratiområderne og andre steder – for ikke at tale om forholdet mellem Portugal og Frankrig, og hvad der nu ellers kan være tale om – så stor, at EF skal holde sig væk fra det.

Når vi nu vejer disse plusser og minusser op imod hinanden, er det vor opfattelse, at plusserne er de vigtigste, og derfor vil vi stemme ja til dagsordenen, men vel at mærke med den stemmeforklaring, jeg nu har givet, så man ikke bagefter skal kunne komme og sige: Jamen den 30. november 1989 på 50 års-dagen for, at Rusland overfaldt Finland, blev Fremskridtspartiet totalt udraderet, for da gik de ind for, at man skulle lave flertalsafgørelser på socialpolitikken og arbejdsmarkedspolitikken. Den går ikke. Men vi stemmer ja med den begrundelse, jeg her har givet.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Ja, der stilles jo mange spørgsmål, men jeg havde faktisk ikke forestillet mig, at hr. Glistrup kunne være i tvivl om, hvordan man definerer mindstekrav, når det er miljømæssigt. Det er selvfølgelig ud fra et miljømæssigt syns-

punkt de mindstekrav, der kan stilles for at sikre miljøet. Om man så måler det ved den mængde, der kommer ud i modtageren, eller man måler den procent, der er i modtageren, er ikke det afgørende, for det kan selvfølgelig blive op og ned-tal. Det er med de fine ord recipienten og alt det dér. Det skal jeg ikke komme ind på, men enhver ved jo, at når man siger mindstekrav, er det ud fra et miljømæssigt hensyn det minimum, man kan stille for, at man opfylder nogle miljøkrav.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Hr. Gade refererede et synspunkt, som justitsministeren har givet udtryk for i et nordisk tidsskrift, som netop er offentliggjort. Jeg har ikke nået at læse den pågældende artikel endnu, men det citat, hr. Gade bragte, var i hvert fald af en sådan karakter, at jeg må erklære mig ganske enig med justitsministeren. Det siger sig selv, at man ikke kan have fuld indflydelse på EF's beslutningsproces uden at være medlem. Det er jo helt naturligt.

For at tage et eksempel: Socialdemokratiet har som bekendt i et vist begrænset omfang et samarbejde med SF – det ved vi jo alle – men det medfører da ikke, at Socialdemokratiet har direkte indflydelse på SF's beslutningsproces. Beslutningsprocessen i SF finder sted i henhold til SF's vedtægter.

På samme måde i EF. Medlemmerne af EF har aftalt nogle vedtægter, der forklarer, hvordan man har indflydelse på beslutningsprocessen. Det umuliggør jo ikke, at EF etablerer aftaler med andre om et samarbejde, og at man så fører konsultationer under den ene eller den anden form. Hele dette spørgsmål kommer jo nu op til en grundig analyse, og det bringer mig til hr. Ivar Nørgaards indlæg.

Hr. Ivar Nørgaard havde nogle interessante betragtninger om de muligheder og de problemstillinger, vi skal beskæftige os med, når EF og EFTA snart skal indlede forhandlinger. Det kan være problemet om reciprocitet, og det kan være problemet om, hvordan beslutningsprocesserne skal forløbe, det kan være spørgsmålet om retshåndhævelse, det kan være spørgsmålet om domstolskompetence, det kan være temaet om tosøjleprocessen og meget andet. Men det er umuligt i dag at sige, hvordan disse problemer vil finde en løsning. Der er fra EF's side den mest positive vilje til at nå et for-